12/11/2022

Η εορτή του Αγίου Δημητρίου στη Σαμάρεια

Πατριαρχεία / Πατριαρχείο Ιεροσολύμων

Την μνήμη του Αγίου Μεγαλομάρτυρα Δημητρίου του Μυροβλύτη τίμησε το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων, την Παρασκευή 29 Οκτωβρίου / 11 Νοεμβρίου 2022, με μετάθεση, στον ομώνυμο Ιερό Ναό, στο κέντρο της Παλαιάς Πόλης της Νεάπολης, τη Σαμάρεια.

Ο συγκεκριμένος Ιερός Ναός χρησιμοποιείται από την **Αραβόφωνη κοινότητα** για τις λατρευτικές της ανάγκες.

Της θείας Λειτουργίας προς τιμήν του Αγίου Δημητρίου προεξήρξε ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων του Σεβασμιωτάτου **Μητροπολίτη Ναζαρέτ** κ. Κυριακού και του Σεβασμιωτάτου **Αρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης**

κ. Αριστάρχου, του ηγουμένου του Φρέατος του Ιακώβ Αρχιμανδρίτη **π. Ιουστίνου** , του Προϊσταμένου της Κοινότητος ταύτης Αρχιμανδρίτη **π. Λεοντίου**, του Αραβοφώνου Ιερέα εκ Ναζαρέτ Πρεσβυτέρου **π. Λαζάρου.**

Έψαλαν στα αραβικά οι **ιεροψάλτες** της ενορίας αυτής και μετείχαν με ευλάβεια τα μέλη αυτής της κοινότητας.

Μετά την θεία Λειτουργία επακολούθησε δεξίωση και το μεσημέρι παρατέθηκε τράπεζα.

Η ομιλία του Πατριάρχη Ιεροσολύμων

«Η μνήμη σου, ένδοξε Μάρτυς Δημήτριε, εφαίδρυνε σήμερον την εκκλησίαν Χριστού· και πάντας συνήγαγεν ασμασιν επαξίως, ευφημείν σε θεόφρον ως όντως στρατιώτην και εχθρών καθαιρέτην· διό ταίς ικεσίαις ταίς σαίς ρύσαι ημάς πειρασμών», αναφωνεί ο υμνωδός της Εκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς χριστιανοί,

Ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῷ φερωνύμῳ τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου Ναῷ, ἐν τῷ ἱστορικῷ τούτῳ τόπῳ τῆς Νεαπόλεως, ἵνα ἑορτάσωμεν τήν ἱεράν μνήμην αὐτοῦ.

Ὁ θαυματουργός καί μυροβλύτης Δημήτριος κατήγετο ἐκ τῆς τῶν Θεσσαλονικέων πόλεως καί διεκρίνετο διά τήν εὐσέβειαν αὐτοῦ καί τήν εἰς Χριστόν ἀγάπην του. Ὁ ἔνθεος ζῆλος αὐτοῦ τόν ἀνέδειξεν ὄχι μόνον μαθητήν τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά καί διδάσκαλον σοφώτατον τῆς Χριστιανικῆς καί σωτηριώδους πίστεως. Τοῦτο ἐξ ἄλλου ἀπέδειξεν ὁ μαρτυρικός θάνατος αὐτοῦ, τόν ὁποῖον ὑπέστη ὑπό τῶν Ρωμαίων αὐτοκρατόρων, Διοκλητιανοῦ καί τοῦ Μαξιμιανοῦ κατά τόν 3ον μ.Χ. αἰῶνα.

Τό ἀξίωμα τοῦ διδασκάλου τοῦ Δημητρίου τονίζεται ἰδιαιτέρως ὑπό τοῦ Ἁγίου Πατρός τῆς Ἐκκλησίας Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, ὁ ὁποῖος ἀποκαλεῖ τόν Δημήτριον «τό μέγα τῆς Οἰκουμένης θαῦμα, τό μέγα τῆς Ἐκκλησίας ὡράϊσμα, ... ὁ θαυματουργός καί μυροβλύτης Δημήτριος».

Ὄντως ὁ Δημήτριος κατήγετο ἐξ ἀριστοκρατικῆς οἰκογενείας τῆς Θεσσαλονίκης, ἐκ τῆς ὁποίας ἔλαβεν ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας χριστιανικήν διαπαιδαγώγησιν, ἡ ὁποία τόν ἀνέδειξε διδάσκαλον τῆς κατά Θεόν εὐσεβείας. Τήν θείαν ταύτην εὐσέβειαν, τήν ὁποίαν ἔκαμε τρόπον ζωῆς, ἀντλοῦσε ἐκ τῆς ἐπισταμένης μελέτης τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἀκούων εἰς τούς προσευχητικούς λόγους τοῦ ψαλμῳδοῦ: «Χρηστότητα καί παιδείαν καί γνῶσιν δίδαξόν με, ὅτι ταῖς ἐντολαῖς σου ἐπίστευσα», (Ψαλμ. 118-66) καί ἁπλούστερον: δίδαξόν με τόν κοινόν νοῦν καί τήν ἐπιστήμην (διά νά διακρίνω τό καλόν ἀπό τό κακόν, τοὐτέστιν, δός μοι τήν χρηστότητα, ἱκανότητα τῆς γνώσεως καί διακρίσεως. Πρός τοῦτο προτρέπει τούς γονεῖς ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: «μή παροργίζετε τά τέκνα ὑμῶν, ἀλλ’ ἐκτρέφετε αὐτά ἐν παιδείᾳ καί νουθεσίᾳ Κυρίου», (Ἐφεσ. 6,4).

Ὁ ἅγιος Δημήτριος ἐπεδείκνυε ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον διά τήν ἐν Χριστῷ παιδείαν τῶν νέων. Διό καί εἶχε σχηματίσει κύκλον νέων, ἀσχολουμένων περί τήν μελέτην καί ἑρμηνείαν τῶν ἁγίων Γραφῶν. Μεταξύ δέ τῶν νέων συγκατελέγετο καί ὁ συμμάρτυς γενόμενος αὐτοῦ Νέστωρ, ὁ ὁποῖος πρίν μονομαχήσῃ με τόν παλαμναῖον [=φονέα] Λυαῖον ᾐτήσατο τήν εὐχήν τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ Δημητρίου: «Ἐλθών λοιπόν ἐν τῷ σταδίῳ, θεωροῦντος τοῦ Μαξιμιανοῦ, καί εἰπών «ὁ Θεός Δημητρίου βοήθει μοι» ἀνῄρεσε [=ἐθανάτωσε] τόν ἀλαζόνα Λυαῖον. Καί ἀμέσως ὁ Μαξιμιανός τόν μέν ἅγιον Δημήτριον προσέταξε λόγχαις τρωθῆναι, ὡς

αἴτιον τῆς σφαγῆς τοῦ Λυαίου· τόν δέ ἅγιον Νέστορα τῷ ἰδίῳ ξίφει ἀναιρεθῆναι» κατά τόν Συναξαριστήν [= βιογράφον] αὐτοῦ.

Τό μαρτύριον ἀμφοτέρων τῶν ἁγίων Δημητρίου καί Νέστορος δηλονότι διατυπώνει ἐναργέστατα ὁ ὑμνῳδός τῆς Ἐκκλησίας: «Μέγαν εὕρατο ἐν τοῖς κινδύνοις, σέ ὑπέρμαχον ἡ οἰκουμένη, Ἀθλοφόρε τά ἔθνη τροπούμενον. Ὡς οὖν Λυαίου καθεῖλες τήν ἔπαρσιν, ἐν τῷ σταδίῳ θαρρύνας τόν Νέστορα, οὕτως Ἅγιε, Μεγαλομάρτυς Δημήτριε, Χριστόν τόν Θεόν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος».

Ὁ ἅγιος Δημήτριος κατέστη ὄχι μόνον ὁ πολιοῦχος ἅγιος τῆς Θεσσαλονίκης, ἀλλά ὁ ἅγιος τῆς Οἰκουμένης, καί τοῦτο διότι διά τοῦ κηρύγματος καί μαρτυρικοῦ ὑπέρ τοῦ Χριστοῦ θανάτου αὐτοῦ κατετρόπωσε, κατενίκησε πράξει τε καί θεωρίᾳ τά ἔθνη, δηλαδή τήν θρησκείαν τῶν εἰδωλολατρῶν.

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ Μάρτυς Δημήτριος ἀκούων εἰς τό παράγγελμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ: «Οὕτω λαμψάτω τό φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τά καλά ἔργα καί δοξάσωσι τόν Πατέρα ὑμῶν τόν ἐν τοῖς Οὐρανοῖς», (Ματθ. 5,16), ἐγένετο φῶς ἐν τῷ σκότει τῆς εἰδωλομανίας τοῦ κόσμου τῆς ἐποχῆς του. Ἰδού διά τί ὁ ὑμνῳδός του λέγει: «Μάρτυς Δημήτριε, Χριστόν ἐνδυσάμενος, κατεπολέμησας ἐχθρόν τόν ἀνίσχυρον, [τοὐτέστιν τόν κοσμοκράτορα τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου], (Πρβλ. Ἐφεσ. 6,12)· πλάνην γάρ τῶν ἀνόμων ἐν αὐτῷ κατήργησας, γέγονας τοῖς ἐν πίστει εὐσεβείας ἀλείπτης».

Διά τῆς ὑπό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πεφωτισμένης προσωπικότητος αὐτοῦ, ὁ πλήρης χάριτος Δημήτριος, συνέβαλε εἰς τήν κατάργησιν τῆς πλάνης τοῦ διαβόλου, γενόμενος οὕτως «ἀλείπτης», τοὐτέστιν παιδαγωγός τῶν πιστευόντων εἰς τό μυστήριον τῆς εὐσεβείας, εἰς τό μυστήριον δηλονότι τῆς θείας Οἰκονομίας τῆς ἐνσαρκώσεως καί ἐνανθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ Κυρίου δέ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Καταξιωμένος «τοῦ λουτροῦ τῆς παλιγγενεσίας καί τοῦ ἐνδύματος τῆς ἀφθαρσίας», ὁ ἅγιος Δημήτριος ἐκήρυττε τήν ἀλήθειαν, διδάσκων καί λέγων διά στόματος τοῦ θείου Παύλου ὅτι: «ὁ Θεός εἶναι ὁ μόνος ἔχων ἀθανασίαν, φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, ὅν εἶδεν οὐδείς ἀνθρώπων οὐδέ ἰδεῖν δύναται», (Α΄ Τιμ. 6,16). Καί ἁπλούστερον: ὁ Θεός ὁ ὁποῖος ἔχει ζωήν ἀθάνατον καί ἀΐδιον κατοικεῖ εἰς φῶς, εἰς τό ὁποῖον δέν ἠμπορεῖ κανεῖς νά πλησιάσῃ καί τόν ὁποῖον Θεόν δέν εἶχε ἴδει κανείς ἀπό τούς ἀνθρώπους, οὐδέ δύναται νά Τόν ἰδῇ. «Εἰ τό κατοικητήριον ἀπρόσιτον, πόσον μᾶλλον ὁ οἰκῶν αὐτό», λέγει ὁ Ζιγαβηνός.

Τήν μαρτυρίαν ταύτην «τοῦ ἀληθινοῦ καί ἀπροσίτου φωτός τοῦ Χριστοῦ» κηρύττει καί καταγγέλλει τό ἄφθαρτον μύρον ἀναβλύζον ἱερόν αὐτοῦ λείψανον, τό φυλασσόμενον καί τιμώμενον ἐν τῷ μεγαλοπρεπεῖ φερωνύμῳ αὐτοῦ ναῷ εἰς Θεσσαλονίκην.
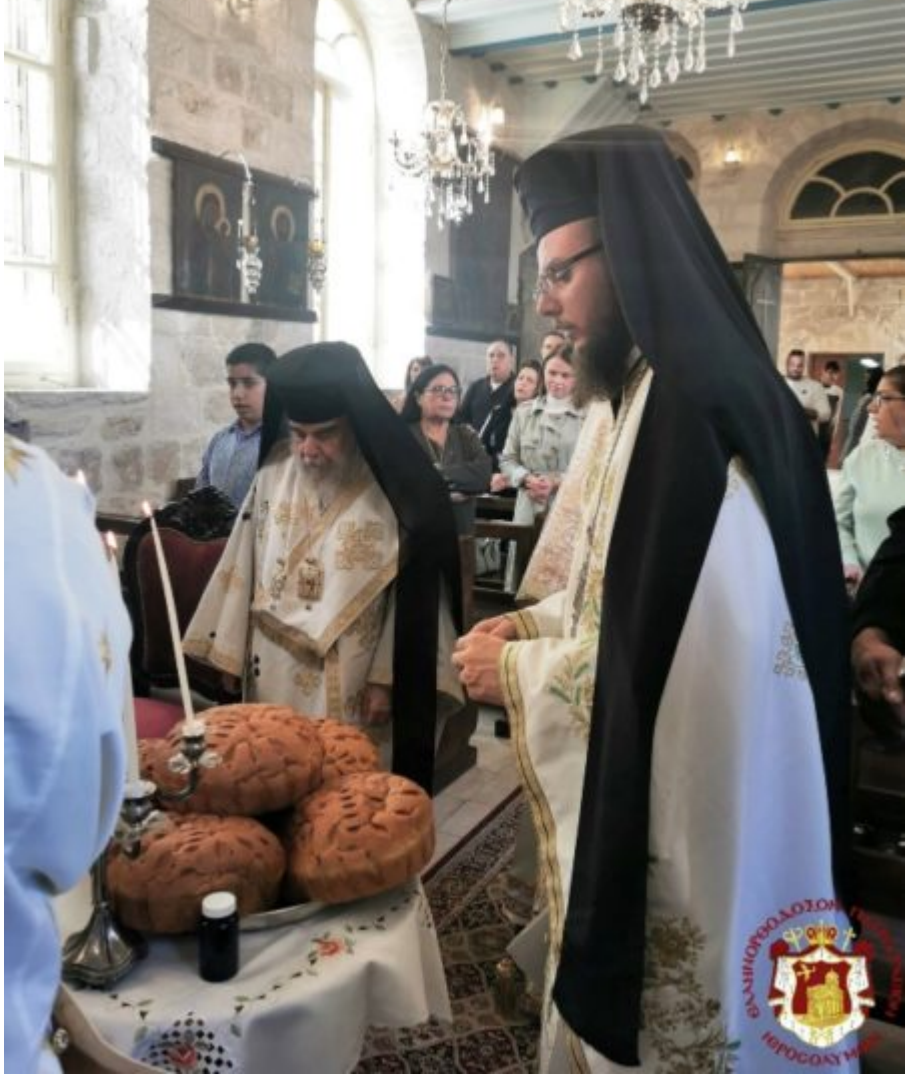
Τόν μεγαλομάρτυρα τοῦτον τῆς ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ καί τόν διδάσκαλον καί ἀλείπτην τοῦ μυστηρίου τῆς εὐσεβείας, τόν Μυροβλήτην Δημήτριον, παρακαλέσωμεν καί ἡμεῖς, οἱ τιμῶντες τήν μνήμην αὐτοῦ, καί μετά τοῦ ὑμνῳδοῦ εἴπωμεν: «Μάρτυς Χριστοῦ Δημήτριε, ὡς ποτέ τοῦ Λυαίου, τήν ὀφρύν καί τήν ἔπαρσιν, καί τό ἵππειον θράσος, καθεῖλες χάριτι θείᾳ, τόν γενναῖον κρατύνας, ἐν τῷ σταδίῳ Νέστορα, τοῦ Σταυροῦ τῇ δυνάμει, οὕτω κἀμέ, ταῖς εὐχαῖς σου κράτυνον Ἀθλοφόρε, κατά δαιμόνων πάντοτε, καί παθῶν ψυχοφθόρων», Ἀμήν. Ἔτη πολλά.